

COM US PLAGUI

● ● ● ● ●
 Existeix al bell mig del camp anglès un petit i preciós teatre que té per nom Watermill. I que, com el seu nom indica, està construït a l'interior d'un molí d'aigua que, malgrat la seva funció teatral actual, continua conservant l'antiga estructura: de fet, abans d'entrar al teatre, fins i tot passes pel costat de l'encara ben activa roda del molí. Aquest teatre fantàstic del qual n'han sortit produccions que han arribat a fer-se un lloc en els escenaris del mateix Broadway, va ser la primera seu de la Propeller, l'extraordinària formació dirigida per Edward Hall i integrada

exclusivament per actors que interpreten també els personatges femenins de les obres de Shakespare i que tantes nits de glòria escènica ens ha proporcionat des del Festival Temporada Alta. I estic segur que, quan Dugald Bruce-Lockhart —el magnífic actor de la Propeller a qui devem aquest espectacle, que cal situar ja entre les més reeixides aproximacions al teatre de Shakespare que s'han fet a casa nostra en els darrers anys— va començar a planificar el seu muntatge de l'obra, li van venir al cap aquells primers temps viscuts al Watermill. Encara que només fos perquè aquesta mena d'Arcàdia que és el bosc d'Arden on té lloc la comèdia podria molt bé trobar-se

al costat mateix del vell molí. Però especialment perquè la jove companyia amb algunes incorporacions més veteranes que tenia entre mans li permetia retrobar-se (després d'un treball m'imagino que exhaustiu) amb aquella genuïna frescor, aquella forma d'estimar i tenir cura de cada paraula del text o aquella alegre forma d'introduir la melangia a l'escenari amb l'ajut d'una cançó ficada amb precisió mil·limètrica que formen part dels trets característics de la Propeller.

L'any passat, Bruce-Lockhart ja ens va proporcionar des d'aquest mateix escenari (llavors, va dir que li recordava el Globe de Londres) un 'Romeu i Julieta' prometedor, tot i que

encara a mig fer. Però enguany, el director ha trobat el ritme precís i l'atmosfera exacta per fer-nos sentir en aquest fantàstic bosc que ben aviat —atenció, les representacions finalitzen aquest cap de setmana!— hauria de tornar a la nostra cartellera (com hauria de tornar la també molt notable 'Nit de Reis' que acaba de presentar la companyia Els Pirates al Maldà). I ha trobat un grup d'interprets amb qui sembla haver establert aquella mena de química especial que, al teatre es dona només en les grans ocasions. Una química que ataca tots i cadascun dels membres del repartiment, del primer a l'últim: i aquí hi inclou algun veterà (Emi-

lià Carilla, per exemple) a qui feia temps que no veia tan ajustat. Tot i que resulta impossible no remarcar de forma especial la sensacional Rosalina de Núria Deulofeu: si al seu moment es va dir que la Rosalina interpretada al Lliure per Anna Lizaran havia representat una mica la seva consagració definitiva, la Rosalina de l'Akadèmia hauria de suposar a Deulofeu la incorporació definitiva als escenaris professionals. De moment, el que queda clar és que tant ella com els seus companys, sàviament conduïts per un director que coneix totes les complexitats shakespearianes, ens fan sentir que l'Akadèmia s'assembla molt a un molí d'aigua anglès. Teatre Akadèmia

Una gran superproducció... a l'estil de Lil·liput

DAVID ESPINOSA I LA COMPANYIA HEKINAH DEGUL JUGUEN AMB LES ESCALES I ENS PRESENTEN AQUELL GRAN ESPECTACLE QUE CAP TEATRE PÚBLIC NI PRIVAT PODRIA COSTEJAR-SE

R. OLIVER

Quant diuen que s'ha gastat Ridley Scott per separar les aigües del mar Roig a la pel·lícula *Exodus. Doses y hombres*? Quin serà el galàctic pressupost final de la nova aventura de *Star Wars*?

Ja sabem que a Hollywood acostumen a llançar la casa per la finestra quan es tracta de recrear sumptuosament el passat, o de crear el futur fent ús de molts efectes especials. Però ni tan sols a Hollywood es podrien permetre el luxe (com a mínim, s'ho pensarien dues vegades) de finançar a David Espinosa la seva Gran Obra (així, en majúscula; en aquest cas, tot és massa grandios per admetre les minúscules), que supera de bon tros qualsevol altra obra més o menys gran vista fins ara a qualsevol escenari d'aquest o de qualsevol altre planeta.

A Londres es representa un cèlebre i espectacular musical titulat *Miss Saigon*



Les miniatures d'Espinosa, al complet. FOTO: HEKINAH DEGU

en què l'aparició a l'escenari d'un helicòpter deixa el públic, ara mateix, tan bocadat com quan el primer muntatge de l'obra es va es-

trenar fa vint-i-cinc anys. Doncs, bé: sense fer tant de soroll publicitari, Espinosa també disposa del seu propi helicòpter dins la superpro-

ducció escènica més gran de tots els temps. I això no és res! A l'escenari s'hi reuneixen més de tres-cents actors, una gran banda de rock, tants animals com els que va recollir Noè a la seva arca i tants cotxes com els que podien sortir de les fàbriques automobilístiques de Detroit abans que la ciutat entrés en decadència. Això sí: per admirar tanta grandesa, caldrà que tots plegats fem un petit esforç i ens mirem el món com se'l miraven els habitants de Lil·liput, perquè al muntatge d'Espinosa tot està construït a l'escala d'aquella gent per a la qual Gulliver era un veritable gegant.

Espinosa sap que, si volem que les utopies es facin reals, cal admetre algunes

concessions. I com que la seva Gran Obra és una utopia, i com que ell mateix forma part d'aquesta immensa majoria d'artistes que estan acostumats a treballar en condicions precàries tant en temps de crisi com en temps de prosperitat, ha creat aquesta immensa miniatura escènica que, entre altres coses, li permet també fer una mena de reflexió irònica sobre la rendibilitat cultural que tenen aquells projectes faraònics construïts per artistes als quals no els cal mirar prim en temes pressupostaris. Com diu el mateix director, del que es tracta és de pensar en gran, encara que sigui per fer les coses en petit. I en petit està també plantejada la instal·lació *Hekinah Degul*, complementària de l'espectacle i plena de reflexions ètiques que cal escoltar com qui diu a cau d'orella, perquè els ciutadans de Lil·liput, per molt que s'hi esforcin, no poden cridar més.

MI GRAN OBRA (UN PROYECTO AMBICIOSO)

CREACIÓ I DIR.: DAVID ESPINOSA. CIA. HEKINAH DEGUL. DATA: DEL 20 AL 25/1. LLOC: TEATRE LLIURE MONTJUÏC (SALA DE LECTURA). PG. SANTA MADRONA, 40. METRO: POBLE SEC (L3). TEL.: 932 892 770. PREU: 15€. HORARI: 18.30H; DS., 17 I 18.30H; DG., 16H.